

Barnes Blad

Læder de smaa Børn komme til mig! Marc. 10, 13-16.

WITTEBORGE, KÖBEN. "ST. LOUIS"

No. 2. }

Februar 1880

{ 6. Hærg.

Entered at the post office at La Crosse, Wis., as second-class matter.

Navnen og Hæven.

I Episkamrets Bindu
Af en Ost var der lagt
Et afftaaret Stykke;
Det var fket uden Agt.

Men Korpen i Træet,
Den listige Knægt,
Han saa det og stjål det
Fra Binduet fræft.

Nu sad han paa Grenen
Med Osten i Gab;
Men Mikkel sad under
Dg stilled sin Flab.

Alt, kjære, hvor deilig
Dog glindser din Dragt,
I Solskinnet lyser
Dens sunflende Pragt.

Jo, Kroppen er hndig;
Hvis Nosten var slig,
Saa sandt jeg er hndig,
Ingen Fugl var dig lig.

Det ærgrede Navnen;
Den tænkte som saa:

Nu skal han faa høre,
Jeg Triller kan slaa.

Den aabnede Gabet
Dg skreg sit: Bra, bra!
Dg mærked ei Tabet
Af Osten endda.

Men Hæven opfanged
Den faldende Frugt,
Dg sagde: jeg takker,
Det rigtig var smukt.

Ja, Osten jeg mener,
At mig du den gav,
For Sangen jeg skal ei
Ha' mere ndaf.

Thi vid, naar du rofes
Ufortjent og med Klem,
Saa er det en Skjæb,
Som vil ha' Noget frem.

Da er den en Blære,
Som aabner sin Flab;
Farvel, denne Lære
Saaar høde dit Tab.

Fr. G.

To Børn, som lede efter Himmelen.

(Slutn. fra forrige No.)

Fulde af Forbauselse og dyb Bevægelse havde Alle lyttet til denne forunderlige og dog saa simple Fortælling.

"Gud vil give dig en Moder igjen," sagde Damen sagte; "men nu maa I gaa til Sengs, — se, din lille Broder sover jo allerede."

Gjerne lod Børnene sig bære ind i et andet Værelse; den venlige Dame klædte dem af, og derpaa blev begge lagte i en snehvid Seng, thi Marie vilde ikke lade sig stille fra Hans. Damen trykkede et Kys paa Børnenes Pander, foldede sine Hænder og hviskede sagte:

"I have ledt efter Himmelen, I skulle ogsaa finde den. Hvo, som tidlig søger mig, siger Herren, skal ogsaa finde mig, og Himmeriges Rige hører saadanne til."

Dg der laa nu Børnene, blødt og varmt til-dækkede; fra Værelset ved Siden af lød endnu Musikkens Toner ind til dem, det lysende Træ og alle de hvide Engle svævede for deres Dine; ja, nu vare de da i Himmelen, — de trætte Dine sukede sig; men i blide Drømme om Himmellyst og Himmelsglæde gennemlevede de endnu en Gang Aftenens skønne Herlighed. —

I Værelset ved Siden af sad to Timer sidigere en Mand og en Kone sammen i alvorlig Samtale. Det var Herren og Fruen i det Hus, hvori de stakkels vildfarne Børn havde søgt og fundet en Tilflugt.

Lysene paa Træet vare slukkede, deres egne Børn havde endelig ogsaa maattet sige god Nat til alle Herlighederne og søge deres Senge, — men Fader og Moder sad endnu oppe og raadsflog om, hvad de skulde gjøre med de fremmede Børn.

"Jeg ved nok," sagde Doktor Mewing, "at det er Børnene af den fremmede Dame, Fru Wernei, som boede her en kort Tid og siden døde. Min Kollega, som nogle Gange saa til hende, fortalte mig om det. Hun døde meget uventet, og Børnene maa da være komne til Jagerdal — ja du skal se, endogsaa til Mor Sars, og det er den arvigste, gjerrigste Kone, jeg kjender. Stakkels Børn! mon de da ikke har nogen Slægtninge?"

"Det synes ikke saa," sagde Fruen. "Jugen synes at have beklumret sig om dem. Men er det ikke mærkeligt, at Børnene netop ere komne til os, og det paa den hellige Juleaften?"

"Jo, det er det rigtig nok, og tænkt at gaa ud for at finde Himmelen," sagde Doktoren eftertænksom; "se det er sjældent i vor Tid. Men jeg husker, jeg troede ogsaa som Barn, at Jorden sluttede i Horisonten, og at der Himmelen sanked sig ned paa den. Hvor godt det var, at Lyset fra vort Juletræ førte Børnene hid, ellers maatte de jo have frosset ihjel i Nat."

"Mon de nu ogsaa virkelig tro, at de ere i Himmelen?" svarede Damen. "Jeg kan godt tænke mig, at den stærke Modsetning, idet de fra Mørket udenfor traadte ind i det lyse Værelse, kan have bestyrket dem i denne Tro. Men sig mig nu, kjære Mand, kan vi igjen støde dem ud i Verden? Vår vi ikke forsøge at opdrage dem for — for Himmelen?" Dg den unge Kone saa med taarefyldte Dine paa sin Mand.

"Hvad — det er da ikke din Mening? Skulde vi beholde Børnene her? begge to? for bestandig?"

"Ja, Frederik, det er rigtignok min Mening; thi ser du — H a n er jo paa denne Aften bleven et fattigt Barn, er kommen til os, og hvad vilde vi være, hvis vi ikke havde ham? Nu sender han os i Aften to stakkels Børn, som ere ude for at finde Himmelen, og de have hverken Fader eller Moder eller Nogen, — Frederik, jeg bliver aldrig mere rolig, hvis vi igjen sende disse Børn fra os!"

"Men, kjære Kone," svarede Doktoren efter et Ophold, "har du ogsaa tænkt paa, hvad det vil koste at have to Børn mere at underholde? Vi har jo Udkomme nok for os selv, men vi ere ikke rige, og læg saa Mærke til, at vore egne Børn voxer til og steds vil kræve Mere."

"Frederik, H a n blev fattig og arm for vor Skyld, kan da ikke ogsaa vi blive lidt fattigere for hans Skyld? Jeg har saa ofte tænkt paa, hvor lidet vi dog give ham, ja slet Intet, som vi maa undvære eller se Savn af. Jeg lover dig, at jeg skal spare paa mig selv, paa min Bekvemmelig-

hed, paa mine Klæder, undvære i mine Bæ-
relser dette og hint, som jeg gjerne vilde ha-
ve; vi behøve ikke at holde Selskaber; naar
vore Venner komme til os, kan vi traktere
lidt mindre end ellers; de komme jo heller
ikke til os bare for at spise og drikke; ja jeg
mener da ikke, at de skal sulte eller blot spi-
se tørt Brød, men det gaar jo gjerne saa,
at man lidt efter lidt kommer til at disse
op med Mere og Mere — den Ene vil ikke
staa tilbage for den Anden. Fra nu af
kan vi jo leve tarveligere og holde lidt mere
igjen, og saa skal du se, vi saa nok til de to
Børn ogsaa", — og kónsfaldende saa da den
venlige Kone ind i sin Mand's ædle Ansigt,
i hvilket det nu ogsaa stod tydeligt at læse,
at han tænkte som hun.

"Nu i Guds Navn da," sagde han af-
vorligt, "saa lad os beholde dem. Priser
man dem høit, som have undværet Alt for
Jesu Skyld, saa ville vi, der kalde os efter
hans Navn, dog forsøge, om ogsaa vi for
hans Skyld kunne bortgive Noget af vor
Velvæmmelighed og vort Velvære."

"Vær ikke bange," sagde hans Kone;"
"hvad man gjør for hans Skyld, det faar
altid en god Udgang. Jeg vil forsøge at
staa tidligere op end før og at sy Klæder til
Børnene; jeg har saa mange gamle Ting
liggende, saa vi behøve ikke at kjøbe noget
Nyt; jeg skal være rigtig flittig, og saa skal
det nok gaa."

"Jeg skal ogsaa tage min Part," afbrød
hendes Mand hende, "jeg vil fra idag af
holde op at røge — hvad jeg giver ud til
Tobak og Cigarer, løber ganske vakkert op;
fra idag af er det forbi, men det vil — ja
le ikke! — det vil ikke blive mig saa ganske
let. Og naar vi behøve Børnene, saa vil
vi ogsaa opdrage dem som vore egne Børn.
Ordentlig Rære skal de have — Gutten ser
saa forstandig ud, der kan vist blive Noget
af ham."

"Fremfor alle Ting," sagde Fruen igjen,
"ville vi dog stræbe efter, at de hos os kun-
ne finde, hvad de søgte, nemlig Himmelen.
Om Ham, som er Veien dertil, synes de
Intet at vide; det skal derfor, ikke sandt,

være vor fornemste Stræben, at gjøre disse
smaa Pillegrimme til Himmelborgere."

Og nu knælede begge ned og anbefalede
deres Gjerning til Ham, i hvis Navn de
havde beghndt den, og han hørte deres Bøn
og sagde sit guddommelige Amen dertil.

Det var allerede Midnat; Doktoren og
hans Kone stod ved Sengen hos de frem-
mede Børn, som nu igjen havde et Hjem,
og de lovede dem at være i Faders og Mo-
ders Sted, indtil Gud en Gang vilde tage
dem op i sin lysse Himmel.

Og da de To bøjede sig ned for at kysse
deres nye Børn, da saa Gud ned paa dem
fra sin Himmelthrone og havde Velbehag i
dem.

"En saadan Juleaften har jeg aldrig
haft," sagde Doktorens Kone; "det synes
mig, som om Jesusbarnet i Aften er kommet
til os paa ganske anden Maade end ellers.
Jeg føler mig saa lykkelig og glad, som om
jeg virkelig havde ham i Huset og ret
kunde passe og pleie ham."

"I Hjertet har du ham ogsaa" svarede
hendes Mand. Haand i Haand gif begge
derpaa tilbage til Suleværelset; Doktoren
satte sig ved Orgelet, Hjerterne vare fulde,
og Sangen udtalte, hvad der bevægede sig i
dem.

Den lille Sømand.

God Morgen! her staar jeg paa Dækket,
Baany til mit Arbeid parat!

Et Par Timers Lur i min Køie
Har atter i Orden mig bragt.

For strygende Bøl glider Skuden
Over Bølgenes ghygende Favn.

Hurra! Slig en Fart kan jeg lide!
Inden Aften vi løbe i Havn.

O, deiligt det er dog at færdes
Paa Søen fra Kyst og til Kyst!

Hvor rigt er dog Livet derude
Paa Frihed og veksende Lyft!

Men det er ei Løier Altsammen,
Der er Alvor iblandt, kan du tro.

— Det kender I Godtsfolk nu ikke,
Som oppe paa Landjorden bo!
Her vanke ei Thevand paa Sengen,
— Kanheinde der vanke for Knubs!
Lid presses jeg ud midt i Sønnen
For i Mulnet at entre til Tops.
Lidt faar jeg en Sø over Nassen
Paa ægte Styrtbads Vis,
Mens Nordvinden bider i Næsen
Og Næverne stiene som Is.

Matroserne støie og skjælde,
Dg lidt faar jeg varmet min Bag;
Men hvad — det er Altsammen Noget,
Der følger med Sømandens Fag!
— En Ting jeg ved kun, som ængster
Dg trykker mig nu og da:
Jeg længes saa inderlig efter
At høre der hjemme fra!
Nu er det et halvt Aar, siden
Jeg bort fra mit Hjemsted for.

Den lille Sømand.

— Gud ved, hvordan hun nu har det,
Min egen, velsignede Mor?

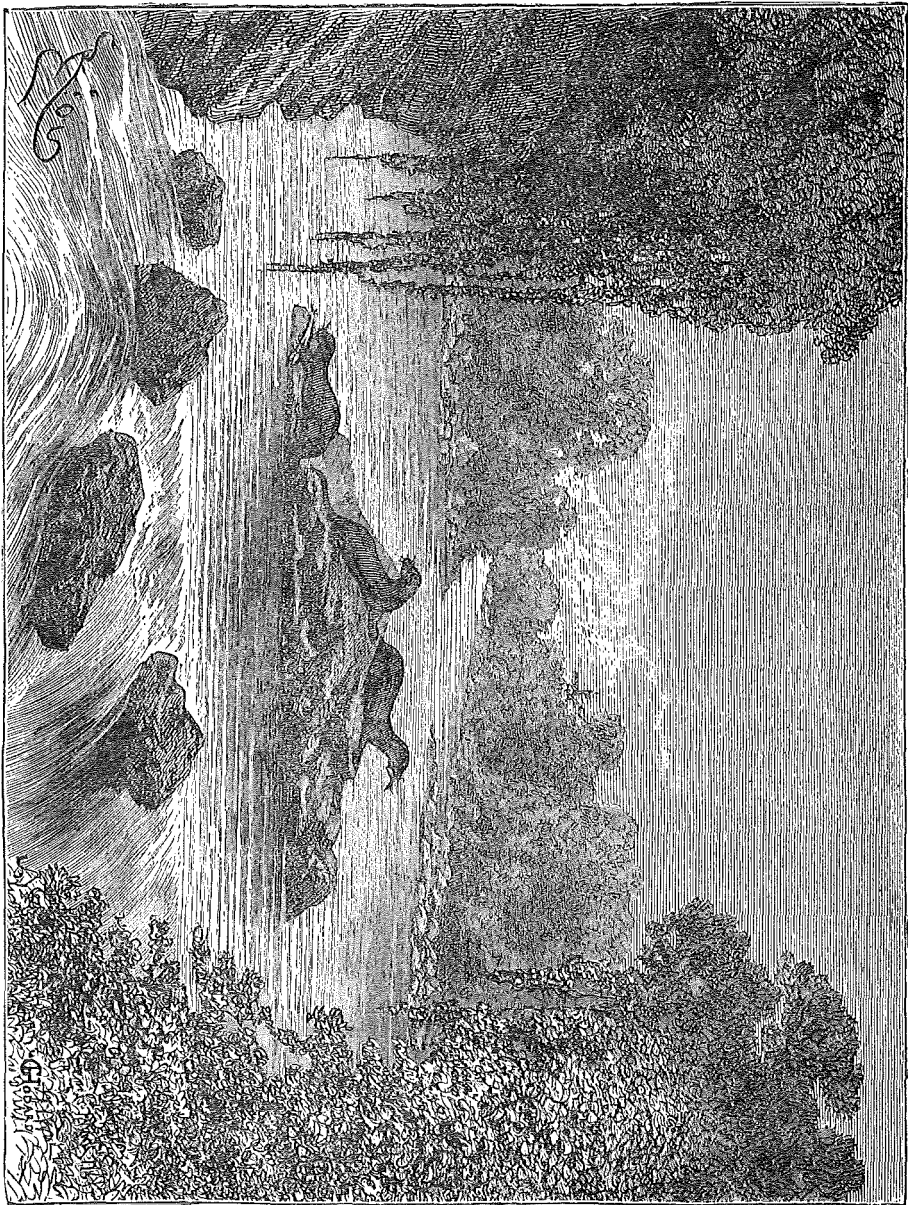
— Ja lidt, naar jeg tænker paa hende,
Da løber mit Bie i Vand;
Jeg stammer mig ofte over,
At ei jeg har bedre Forstand.

Matroserne grine og vrænge
Hver Gang, de kan se jeg har grædt;
Men hvad skal jeg sige? jeg saler,
At de jo i Grunden har Ret.

En Sømand maa ikke græde,
Men være ved freidigt Mod!
— Men naar man nu har en Moder,
Som er saa usigelig god!

— Naa — En jeg ved da, som ikke
Gjør Nar ad et taaveshldt Blik.
Til Ham jeg nu ogsaa har bedet,
For jeg til mit Dagværk gif.
Dg Han vil nok skjærme min Moder,
Dg følge mig selv paa min Vej.
— Hvad nu? — var der Nogen som kaldte?
— Hallo, Hr. Kaptein! her er jeg!

Den sydamerikanske Fiskeodder.

Fiskeodderen er hverken en Fisk eller Odder, men et ægte Pattedyr. Den besidder dog Egenflaber, som baade en Fisk og en Odder kunde misunde den, og derfor bærer den ikke med Uret sit Navn. Thi om den end bevæger sig paa Landet, saa er dog Vandet dens egentlige Element. Thi i dette bevæger den sig med Lethed, svømmer baade

paa Ryggen og paa Siden og kan i Hurtighed fappes med de bedste Fiske, saa disse ret ere bange for den. Dertil bevæger den sig med den største Ynde, og leger i Vandet med alle slags Bøininger som en Slange.

Den almindelige Fiskeodder findes over hele Verden, fra Norge og Sverige til Middelhavet, Indien og Japan. Ved

Bredderne af fisserige Søer og Damme, dog helst ved flydende Vand driver den sit værste Gaandværk. Thi at røve og myrde, det er dens Lyft. Lynsnar falder den over sit Bytte, og, da den altid har en god Madlyft, maa nok af Fiske Krebse, Frøer, Vandfugle etc. undgælde derfor.

Men saa ynder igjen Menneffene dens skjøntglindsende, varige og varme Skind til Guer, Muffer og Kraver, ja Halehaarene bruges af Maleren til Pensel, og Uldhaarene gjør Hattemageren sig Nytte af. Og selv Rjødets spises, af Katholikkerne i Schweiz i Fastetidene, som om den var en Fisk og ikke et Pattedyr.

Fanger man Fiskeodderen, naar den er ganske ung, lader den sig tæmme. Den viser sig da lærvillig og hænger trofast som Hunden ved sin Herre. Rineserne og Engländerne have da afrettet den til forskjellig Tjeneste.

Den er 4! a 5 Fod lang fra Hovedet til Halespidsen. Der er flere forskjellige Arter af den. Ostenfor Klippebjergene finde vi her næsten overalt den nordamerikanske Fiskeodder. Vort Billede viser os 3 Exemplarer af den sydamerikanske. Medens de 2 gemytligt betragte Vandspillet, fortærer den 3die velbehageligt sit Bytte.

Farmer Feltons Fuglestrømme.

Det var i Skumringen og vi samlede os om Bedstefaderen for som sædvanligt at høre en Fortælling. Han fortalte da ogsaa en saadan; men istedetfor at være tilfredse dermed, bade vi ham om en til. Den kjære, gamle Bedstefader! Det er, som om jeg endnu saa ham for mig med det lange, snehvide Haar og Sølvbrillerne. Han saa godmodig og leende paa den glade Gruppe der foran sig og havde strax en ny Fortælling i Beredskab. "Da jeg var en Dreng," fortalte nu Bedstefader, "havde vi en rigtig underlig Nabo ved Navn Felton. Farmer Felton, som vi almindelig kaldte ham, havde bestandig Noget at brumme over. Men mest brummede han over de stakkels Smaafugle, der kom og plukkede op Kornet af

hans tilsaade Ager. "De affsthyelige Krager!" pleiede han at sige, "jeg skulde ønske, jeg kunde dræbe dem allesammen!" Men han kunde ikke, og det var netop det Skønne ved Sagen og ogsaa det Gode; thi de stakkels Fugle ødelagde dog, selv om de spiste lidt af Kornet tusinde og atter tusinde Insekter. Jeg tror, at Farmer Felton paa Grund af Kragerne helst ikke havde saet noget Korn.

Jeg sagde, at Bonden ikke kunde ombringe Kragerne. Det lod sig ikke gjøre; thi de vare for slue. Han tog sin Bøsse; men de passede sig vel for at komme ham saa nær, at han kunde skyde dem de skjelede ad ham, og borte vare de saasnart han kom dem nær. Han opstillede Fæller; men de vare ikke saa venlige at gaa i dem, saalænge de andetsteds kunde finde en god Bid. Endelig fik han en stor Tante. Han vilde opstille en Fuglestrømme, maasse skulde denne fordrive de skadelige Gjæster. Saa fandt han frem en gammel Træk som han i mange Aar havde brugt, men nu var aldeles sønderredt af Møl og en Hat. Saadan Hat! ingen Væller i Byen havde mere taget den op. Saa tog han tre store Stænger og to mindre Kjæppe og satte dem op som et stort T, hængte Trøien over Korstræet og satte Hatten op paa Spidsen. Det var virkelig en statelig Fuglestrømme, og Farmer Felton var helt stolt af sit Kunststykke. "Jeg tænker nok," sagde han til sin Tjener, "at den skal holde dem borte, de affsthyelige Tingester!" Og det gjorde den ogsaa — for et Par Dage. Kragerne bleve ved Synet af dette Uhyre forstrækkede; de sloi derfor i ærbødig Afstand forbi og saa med stor Betyrning paa Hatten. "Kræks, kræks, kræks, hvad skal det være?" sagde de og sloi til sine Neder for at spørge de ældre erfarne Krager tilraads. Jeg kan ikke sige om de erholdt den fornødne Fortlaring, men det er vist, at de den tredie Dag allerede med den største Uforstamethed slog sig ned paa Ageren igjen, og endelig kom de nærmere og nærmere, til den af Brede opbragte Bonde endog saa en af de slumme Gjæster sidde paa selve Fuglestrømmen, hvor den i al Gemytlighed hallede Foderet i den gamle Hat i Filler." Da

min gamle, gode Bedstefader hjertelig havde leet over dette, lagde han sin Haand paa mit Hoved og sagde: "Jeg vilde kun sige Eder, kjære Smaa, at der foruden Farmer Feltons Fuglestrømme gives mange andre i Verden, og jeg vilde gjerne, at I kjendte dem, naar I saa se dem.

I møde maasse en doven Dreng, der siger til Eder: "Hvorfor skal man da gaa i Skole? Bliver dog heller borte derfra! Der skal I sidde saa stille og stive og læse saa mange tunge Sager, og naar I aabner Munden, vanker dertil endog Straf, og" — alt Slags dumt Lov og Sludder, kjære Børn. Skolen er et lykkelig Sted for lydige og flittige Børn, og den, der vil fremstille den for Eder som et skrækkeligt Sted, opstiller alene en Fuglestrømme for Eder. "Hvad, skal jeg gaa tilfjængs i Mørket? Nei, det kan jeg ikke, jeg vilde blive saa bange," siger en liden frygtagtig Pige. Nu, hvad værre kan møde dig i Mørket end ved lys Dag, naar du ikke netop støder dig paa Sengen? Du uforstandige Barn, du forsvækkes for en Fuglestrømme, som du har gjort dig selv, og som er stemmere end Bonden Feltons, mener jeg. Baager da ikke den samme Gud om Natten som om Dagen over dig? Naar det er saa, kunne vi være saa tapre som Løver, — undtagen naar vi vandre paa Syndens Bei. "Jeg behøver ingen Religion," siger en Anden. Hvorfor al den Læsning i Bibelen og Sang? "Hvorfor se saa skrækkelig alvorlig ud? Man maa jo slet ikke være glad, naar man er from." Børn, det er den allerværste Fuglestrømme. Hvad er dog det, at være from? Det er at elske Gud og hade Synden. Skulde det gjøre os mørke og sørgmodige og bauhse af Glæde? Tværtimod. Den, der har sin Herre og Frelser ret kjær og tror, at han elskes af ham igjen, den er ogsaa af Hjertet glad. Der gives intet Skjønner i Verden end at tjene sin Herre." Ved disse Ord bevede Bedstefaders Stemme; men, som vi saa ind i hans kjærlige, fredelige Ansigt, følte Enhver af os, at han i Sandhed var lykkelig i sin Gudsfrugt.

Dg saa endte Fortællingen om Farmer Feltons Fuglestrømme.

Kandidaten

I Landsbyen W. ved Ruhr skulde om kort Tid Præstvalg foregaa, og en fattig Kandidat, der længe havde ventet paa Kaldet, ved Lørdag før 6te Søndag efter Paa-ffe opad Høiden, der førte til Landsbyen, og indhentede en Dreng, der kom fra Møllen, bærende en Melpose paa Hovedet og langsomt og med Møie skred opad Høiden. Thi ingen Peltshue varmer i den Grad som en saadan Melhætte. Da Kandidaten naaede Drengen, sagde han: "Min Søn stig op paa Stenrøsen her, og læg Sækken din op paa Hesten bag mig! for den bliver det ikke tyngre, for dig derimod bliver det lettere." Som sagt, saa gjort, og førend Natten ganske falder paa, er den lille Landsby naaet; Drengen faar sit Mel igjen, og Kandidaten rider hen til Gjestgiverstedet.

Men BARNETS Forældre undre sig over, at det saa tidligt er kommet tilbage, og endnu mere, da de høre, at en fremmed Herre, formodentlig en Kjøbmand, har lettet ham hans Byrde. Næste Morgen gaa de med BARNET til Kirke, og da Ringningen ophører og Kandidaten træder ind, siger Drengen: "Mor, det er Kjøbmanden, som tog min Melpose bag sig." Forældrene bleve opmærksomme og spørge Værten, der sad ved Siden af dem. Denne beretter, at Kandidaten ganske rigtig var kommen tilhest, og nu kunde han forklare sig, hvorfor Tjenestegutten saalænge havde bærstet hans Frakke, der bag de preussiske Farver helt underlig bar det Sorte fra Farveren og det Hvide fra Melsækken.

Dg Historien listede sig om i hele Landsbyen fra Hus til Hus, og da Superintendenten næste Tirsdag kom med andre geistlige Herrer, stemte efter Valgprædiken næsten hele Menigheden for den Kandidat, der havde frataget Gutten hans Byrde, idet de haabede i ham at saa en Præst, der ogsaa vilde fratage de Børne en anden Byrde og vise dem den Mand, der har baaret Alles Byrde og forsonet deres Synder.

Stjernehimlen.

En liden 5 Aars Dreng gif en Aften med sin Fader og saa paa den deilige Stjernehimmel. "Der er rigtignok mange Stjerner," sagde han; "jeg kan ikke tælle dem; men Gud kan, for han har gjort dem. Men," vedblev han, "hvis han sagde, at jeg skulde tælle dem, saa kunde jeg."

"Derfom I have Tro som et Senepskorn, da kunne I sige til dette Bjerg: flyt dig herfra derhen, saa skal det flytte sig, og Intet skal være umuligt for Eder."

Matth. 17, 20.

Bogstavgaade.

Med 'B' er jeg tørrende;
Med 'K' er jeg nærende;
Med 'M' er jeg delende;
Med 'N' er jeg helende;
Med 'S' er jeg slidende;
Sag selv —, jeg er glidende.

Regnegaade.

I et Regiment var af første Margaug 50 Soldater flere end af anden Margaug, og af anden Margaug 70 Mand flere end af tredje Margaug. Naar nu Antallet af alle 3 Margauges Soldater var 2800 Mand, hvor mange hørte saa til hver Margaug?

Til "Børnenes Jubeloffer"

modtaget:

Minnesota Distrikt: Ved J. Urheim fra Solebørn i Hawt Creek, Minn.	\$3.50
Ved Pastor Melby fra Andrews Skole- sen, nordre Wajeca.	25
Sum.	\$3.75

Østlige Distrikt: Fra Pastor Oliens Børn, Hersher, Ill.	2.00
Ved Pastor Kroeg.	25
Fra Andr. Osiens Børn ved do.	75
Sum.	\$3.00

Desuden er der jendt direkte til Kas- serer Stensland: Af Pastor Affen, Offer ved Juletræet i Gjerpen Mgh.	\$2.50
Af do. do., Offer ved do. i Balder's Mgh.	7.50
Af Pastor P. A. Dietrichsen fra Børn i Menomonee Mgh.	7.59
Af do. do. i Troen Mgh.	5.66
Sum.	\$23.25

Disse Summer udgjøre tilsammen for de to sidste Maanedes \$30.00.

J. B. Frich.

'Børneblad',

6te Margaug, 1880.

Prisen er fremdeles 35 Cts pr. Explr. Agenter, som tage Pakker og selv holde Navneliste over de enkelte Abbonenter, erholde fremdeles 1/3 og nye Reduktion:

3 Pakker paa fra 5—9 Explr. efter 30 Cts pr. Ex.	
" " " 10 49 " " 25 "	
" " " 50 og derover 20 "	

Betalingen erlægges for skudsvis.

Restancer for 1879 maa strax betales; ellers ophører Bladets Forsendelse, medmindre anden Overenskomst særskilt er gjort.

Præmie for Forstudsbetaling.

Vi have endnu endel indbundne Explr af 2den og 3die Margaug særskilt og 3die og 4de Margaug i eet Bind. Af disse sendes enhver Agent en indb. Margaug for hver \$2.50, som forstudsvis er betalt for næste Margaug indn 1ste Marts d. N

Alt, hvad der vedkommer Bladet, indsendes fremdeles til

J. B. Frich,

Dr. 151, La Crosse, Wis.